

Terpvrienden gunnen Nico mooie laatste rit

Het leven van Nico Akkerman kende weinig geluk. Zijn laatste levensfase brengt hij door in het Leeuwarder opvangcentrum De Terp. Zijn medebewoners regelden een limousine. Samen maakten ze gisteren een gang langs belangrijke plaatsen.

Door Koen Pennewaard

HEERENVEEN - Nee, roken in de spierwitte Lincoln mag niet, zegt de chauffeuse beslist met vrolijke blik. Dat is voor de meeste inzittenden best een vervelende mededeling. Simon, Franke, Sako en Nico zijn zware rokers. Maar een rookpauze is zo ingelast, zeggen ze. En nog belangrijker: voor Nico Akkerman (48) moet het een memorabele dag worden.

Nico's gezondheid is de laatste maanden sterk achteruitgegaan. De doorbloeding in de bloedvaten schiet ernstig tekort. Begin dit jaar zijn beide benen afgezet. Morfine moet de

Nico onderbreekt zijn rondrit in de limousine voor een bezoek aan een graf in Terband.
Foto LC/Jan de Vries

pijn verzachten, maar de ziekte is niet meer te stoppen. Kort voor de feestdagen belandde de geboren en getogen Heerenveener in het Leeuwarder opvangcentrum De Terp.

„Hij moest maar naar huis, zeiden ze in het ziekenhuis in Heerenveen”, foetert goede

vriend Sako. „Hij kon helemaal niet meer lopen en zou zeker met de kerstdagen onder de kerstboom liggen.”

Sako, die zich in de bloemenbuurt van Heerenveen jarenlang om Nico bekommerde, zorgde voor een plek in De Terp. Daar maakte Nico snel vrienden.

den. Toch mist hij zijn vertrouwde omgeving. Om hem nog eenmaal de kans te geven zijn dierbare plekken te bezoeken, klopten de vrienden aan bij de stichting Vrienden van Zorggroep Zienn.

De rit in de Lincoln-limousine is voor Nico een mooie verrassing. Ook zijn 81-jarige moeder Sjoukje rijdt mee.

Nico was altijd een buitenbeentje. Licht autistisch. En daardoor lang niet altijd goed begrepen, weet zijn moeder. Een baan heeft Nico nooit gehad. „Ze wilden mij niet hebben, denk ik.”

Dus vermaakte hij zichzelf. Natuur- en scheikunde fascineerden hem, evenals astrologie. „Maar een definitief antwoord op de vragen over de oerknal heb ik nog steeds niet. Het is moeilijk”, vertelt hij voorzichtig lachend. Aan een serieuze relatie is Nico niet toegekomen. „Ik vond het wel goed zo.”

Op de begraafplaats in Terband rookt Nico nog een keer een sigaret bij het graf van oude vrienden. Hij is er jarenlang niet meer geweest. Moeder Sjoukje

duwt voorzichtig de rolstoel over het grindpad. Ze heeft veel zorgen om haar zoon gehad, maar koestert ook mooie herinneringen aan de gezamenlijke vakanties met haar man en Nico samen. Graag had ze meer kinderen gekregen, maar het bleef uiteindelijk bij Nico.

Voor het volgende bezoek aan de begraafplaats in Oranjevoud, waar Nico's grootouders rusten, strijkt het gezelschap in Heerenveen neer voor een korte lunch. Kroketten en frikadellen worden aangerukt bij snackbar 't Hoekske. Het bezoek aan een koffieshop wordt om tijdsredenen geschrapt.

„Hij is een beetje introvert, maar ik zie dat hij van deze dag geniet”, constateert Sako tevreden. Dat geldt eigenlijk voor het hele gezelschap, want de champagne die in de minibar van de limousine gekoeld stond, wordt al na het bezoek aan de begraafplaats in Terband met smaak en plezier soldaat gemaakt. Nico nipt aan het glas en kijkt tevreden rond. Zijn leven loopt ten einde beseft hij, maar deze dag neemt niemand hem meer af.